

Preken

Van de Protestantse Gemeente Enschede
Verrijzeniskerk - De Schalm

Marcus 11, 1-11 en Ezechiël 33, 21-33

Palmzondag 01-04-2012

Ds. Vissinga

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Wat kun je je in Jezus vergissen! Wat kun je je op hem verkijken!

Hij is heel anders dan je verwacht. Wat een verschil. Een diepe teleurstelling. Je bent ontgoocheld. Je hebt van Jezus de indruk gekregen dat hij een zachtaardig mens is. Iemand die zijn arm om je heen slaat. Bij wie je op adem kunt komen. Die je weer opricht als je gevallen bent. Bij wie je je kwijt kunt met al die dingen die zo op je drukken.

Of hij heeft in jou een diep verlangen wakker gemaakt, dat er nú vrede zal komen in het land. Er zal schoon schip gemaakt worden. De tegenstanders zullen worden verslagen. Er zal een nieuwe tijd aanbreken. Het land zal worden bevrijd van geweld en onderdrukking.

Maar wat pakt het ánders uit. Ja, hier en daar wordt een mens genezen, maar de meeste mensen blijven ziek. En ja, hij spreekt wel indrukwekkende woorden, maar wat veranderen ze?

In het evangelie zelf doen mensen zulke ervaringen op. Dat ze zich in Jezus hebben vergist.

Johannes de Doper leefde in de stellige verwachting dat Jezus een einde zou maken aan de bezetting van het land door de Romeinen. De bijl ligt aan de wortel van de boom, zei hij. Hij bedoelde dat er een einde zou komen aan het onrecht. Van de grote machthebbers en van de kleine mensen.

Als hij gevangen genomen is laat hij via zijn vrienden vragen of Jezus wel de Messias is. Want wat hij om zich heen zag, dat lijkt daar in de verste verte niet op. Er is niets veranderd. En hij, Johannes, zit nu in de gevangenis. En straks wordt hij onthoofd.

En elders in het evangelie roept Jezus onze verontwaardiging en verbazing op als hij een moeder die om hulp komt voor haar doodzieke dochter bot afpoeit en haar een buitenlandse hond noemt.

En het evangelie van vandaag spreekt ook al niet tot onze verbeelding. Komt daar een Redder de stad binnengereden? Is dat een Bevrijder?

Het komt er in de bijbel altijd op aan, dat we niet alleen onze ogen open hebben, maar ook onze oren. Onze oren misschien nog wel meer. Dat we ons herinneren wat we ooit gehoord hebben. En dat we wat we zien daarmee verbinden.

Marcus vertelt het verhaal van Jezus' intocht op sobere wijze. Dat doet hij wel vaker. In vergelijking met de andere evangelisten Matteüs, Lucas en Johannes lijkt hij eenvoudig weer te geven wat hij heeft gezien en gehoord. De anderen kleuren de gebeurtenissen meer in. Vanuit hun eigen geloof. Of speciaal voor de mensen voor wie ze schrijven.

Het begint op de Olijfberg. De Olijfberg ligt niet alleen ten oosten van Jeruzalem. De Olijfberg ligt ook in de Bijbel, dat wil zeggen in het land van wóorden en beloften. Volgens de profeet Zacharia zullen op die berg de voeten van de Heer staan als Hij zal strijden voor zijn volk. Volgens de profeet Ezechiël zal vandáár de heerlijkheid van de Heer terugkeren naar de tempel.

Wanneer Jezus vanaf de Olijfberg naar Jeruzalem gaat, moeten we dat mee-horen: hier komt de Heer van de hemelse machten in beweging ten gunste van zijn volk. Hier zal de heerlijkheid van de Heer opnieuw zijn intrek nemen in de tempel. Hier zien wij God zoals Hij is.

Hier zien wij God zoals Hij is?? Wij hóren meer dan de mensen die er toen bij waren zágen.

Wat zij zagen was een man op een eenvoudig rijdier; en er waren mensen, die woorden riepen waarmee men pelgrims begroette; er werd iets geroepen over David; en in hun enthousiasme

spreidden zij mantels op de weg, en takken van palmen, terwijl Jezus voortreed tussen de wuivende handen en de nauwelijks begrepen Hosanna's.

Wij horen meer. Wij horen dat in dit verhaal de oude profetie tot leven komt, oude woorden gaan leven! Dan weten wij, dat dit de echte Koning is, op wie Israel wachtte en naar wie het uitzag.

De echte koning? Wel een heel andere koning! Natuurlijk, men wist in die tijd wat een koning was, en wat macht was, die een koning groot maakt en gevreesd. Men wist van de keizer in Rome en van de viervorst in Jeruzalem. Zoals wij het vandaag nog steeds weten. Er is geen koning, geen president, geen dictator zonder macht, zonder geweld, zonder wapens.

Maar de koning van Palmzondag is zachtmoedig. Hij rijdt op een ezelsveulen. Hij zit niet hoog te paard, als een oorlogsgeneraal met sterren en balken. Hij rijdt niet op een pantserwagen. Hij kiest niet voor een limousine met kogelvrij glas. Hij is zachtmoedig. Zoals hij zelf gezegd heeft: zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven. Zij, dus niet de brutalen, die nu al de halve wereld hebben.

Lang geleden alweer zongen Elly en Rikkert van liefde en van vrede. Er is geen weg naar liefde, liefde is de weg. En: er is geen weg naar vrede, vrede is de weg.

Precies dát laat Jezus hier zien. Door zó, op een ezelsveulen de stad van de vrede binnen te rijden.

En voortdurend worden we daarin bevestigd. Er is geen weg naar vrede, vrede is de weg.

Kijk vandaag naar wat er terecht gekomen is van de Arabische lente. Met het nodige geweld zijn Ben Ali, Moebarak en Kadaffi verdreven. En vervolgens gebruiken de nieuwe machthebbers evenzeer geweld om de nieuwe samenleving op te bouwen. Je houdt je hart vast bij wat er deze dagen in Syrië gebeurt. Kan er ooit uit zoveel geweld een nieuwe, vreedzame samenleving ontstaan?

De geschiedenis heeft laten zien hoe meestal het oude geweld vervangen wordt door nieuw geweld. Jezus gaat als koning van de vrede de weg van de vrede.

En Petrus zag al aankomen dat dat niet goed zou aflopen. Maar hij was niet in staat Jezus daarvan af te houden.

Vorige week hoorden we dat Jezus sprak van de graankorrel. Als die niet in de aarde valt en sterft, dan blijft die op zichzelf. Maar als die in de aarde valt en sterft, dan brengt ze veel vrucht voort.

Zo is de weg die Jezus gaat. De weg van de graankorrel.

In de Stille Week die vandaag begonnen is staan we stil bij deze weg. Bij wat Jezus in deze laatste dagen is overkomen. Zijn worsteling in Getsemane, het verraad door Judas, zijn gevangenneming, de verloochening door Petrus, het verhoor door Pilatus, de keuze voor Barabbas en tegen Jezus, de geseling en bespotting, de kruisiging en Jezus' dood.

Dát is de weg van de Koning van de Vrede.

Wat kun je je in Jezus vergissen. Wat kun je je op hem verkrijken.

Hij is heel anders dan je verwacht.

Maar nu geen teleurstelling of ontgoocheling.

Nee, nu verlegenheid en verwondering! En grote dankbaarheid.

Want straks is het Pasen. Het graf blijkt leeg te zijn. En de kerk noemt de vrijdag waarop Jezus sterft een goede vrijdag.

De dood van Jezus is als de dood van een offerdier. Hij is het lam van God, dat wegdraagt de zonden van de wereld. Zijn dood brengt ons het leven.

Ontsloten is de poort

scharnierend op de vrede,

wij mogen binnen treden

en leven ongestoord

en leven ongestoord.

Amen